

Arrest

nr. 75 551 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 28 januari 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen die beslissing stelde verzoeker op 27 augustus 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 19 november 2008 bij arrest nr. 18 808.

Op 8 december 2008 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 2 april 2009 diende hij een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoeker diende op 5 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 augustus 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal stelde dat de nieuwe voorgelegde elementen niet van die aard zijn dat ze de ongeloofwaardigheid van de verklaarde asielmotieven kunnen weerleggen. Tegen die beslissing stelde verzoeker op 21 september 2009 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 26 februari 2010 bij arrest nr. 39 459.

Op 22 april 2010 diende verzoeker bijkomende documenten in aangaande zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer stelde op 30 september 2010 dat de overgemaakte medische gegevens onvoldoende zijn om hem toe te laten een volledig en objectief medisch advies te verstrekken. Op 8 december 2010 en vervolgens op 6 februari 2011 maakte verzoeker bijkomende medische attesten over. Op 12 augustus 2011 stelde de ambtenaar-geneesheer dat er geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd op 19 augustus 2011 ontvankelijk, doch ongegrond bevonden omdat de recente medische attesten zijn ondertekend door een arts die geschorst is. Bij arrest nr. 75 550 van 21 februari 2012 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.

Verzoeker kreeg op 24 augustus 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten S. A. (...)

geboren te Atchoi-Martan, op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 02/03/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1' van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wat vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;•wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker aan:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

Schending van artikel 3 , 8 en 13 van de EVBM .

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust.

Schending van het redelijkheidsbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel;”

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringsbevoegdheid,, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken Belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd :

(...)

- Dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt alvorens dat de beslissing getroffen inzake de aanvraag tot verblijf wegens medische redenen aan verzoekende partij is kenbaar gemaakt en alvorens dat het beroep dat zal worden ingeleid voor de RW tegen de beslissing 9 TER dd 12.08.2011 behandeld werd, artikel 2, 3 en 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RW niet meer effectief kan zijn;*

- Dat dit in casu bijzondere dramatisch is, vermits de verzoekende partij effectief als zwaar ziek is en als dusdanig zou kunnen worden beschouwd en dat zij de kans niet heeft gehad om haar aanvraag ontvankelijk te horen verklaren, om de heel bijzondere reden dat zij door een gewezen dokter behandeld en verzorgd werd, daar waar van deze persoon achteraf gebleken is dat zij geen recht meer had de geneeskunde te beoefenen;*

- Verzoekende partij bevindt zich werkelijk in een geval van overmacht : verzoekende partij consulteerde sedert minstens 1 ½ jaar, kreeg medische voorschriften mee en verkreeg ook de medicatie bij de apotheker zonder enig probleem;*

- Dat derhalve niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat verzoekende partij in geval van teugkeer geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling .*

- Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;*

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de Russische Federatie, waar haar leven in gevaar is omwille van de omstandigheid dat het niet met zekerheid vaststaat dat verzoekende partij zal worden behandeld, daar waar de zorgen noodzakelijk zijn

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt., ondanks het feit dat de DVZ degelijk op de hoogte was van de heel bijzondere reden die leidde tot de verklaring van onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijf wegens medische redenen;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij,

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (CE.S.D.H, 7 mars 2000, T.IV Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Dat derhalve thans niet vaststaat dat verzoekende partij geen aandoening heeft die in België dient te worden verzorgd en dat thans niet met zekerheid kan worden aangehaald dat verzoekende partij niet aan een ziekte lijdt die in geval van uitvoering van het gegeven bevel, een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Dat derhalve niet vaststaat dat de getroffen beslissing art 3 EVRM niet schendt, ”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij stelt vast dat verzoekers asielaanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen 18 augustus 2009, bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 26 februari 2010. Dientengevolge werd verzoeker een bijlage 13quinquies, die de bestreden beslissing vormt, gegeven.

Het feit dat de asielprocedure negatief werd afgesloten en het feit dat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten- deze vaststellingen worden overigens niet betwist door verzoeker -volstonden wel degelijk om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bestuur kan immers op wettelijke basis beslissen om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten omdat hij illegaal in het Rijk vertoeft.

Verzoeker betwist de motieven, volgens de welke hij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, niet.

Het feit dat verzoeker, op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, niet in kennis was gesteld van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden, doet geen afbreuk aan de geldigheid van de beslissing. Immers, op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, was de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd bevonden ook al genomen, namelijk op 19 augustus 2011. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden in zijn kritiek als zou er nog geen onderzoek gebeurd zijn naar zijn medische toestand. Bovendien kan verzoeker, indien hij wenst deze beslissing tot ongegrondheid nog steeds aanvechten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en kan zich, indien nodig laten bijstaan door een raadsman.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat ook verzoekers asielaanvraag grondig werd bestudeerd door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS). Het CGVS was van oordeel dat oordeelde dat verzoeker met zijn nieuwe bijgebrachte elementen niets kon veranderen aan de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers asielaanvraag werd onderzocht door het CGVS, werd een mogelijke schending naar artikel 3 EVRM eveneens reeds onder de loep genomen. Hierbij merkt verwerende partij op dat artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De inhoud van artikel 15,b) komt overeen met die van artikel 3 EVRM; de inhoud van artikel 15, c) daarentegen is ruimer dan die van dit artikel (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, NAV 2009, 138, noot Hemme Battjes; T. Vreemd. 2009, 153 en 225, noot Dirk Vanheule, "Individuele bedreiging van de asielzoeker niet steeds vereist bij een gewapend conflict"; IJRL 2009, 297-307). Bovendien werd de beslissing van het CGVS bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bestreden beslissing werd aldus niet genomen zonder een voorafgaandelijk onderzoek naar het al dan niet bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM, evenmin zonder een onderzoek naar verzoekers medische situatie, bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker maakt daarenboven in zijn verzoekschrift niet aannemelijk dat hij riskeert blootgesteld te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, daar hij naast zijn loutere bewering geen enkele concrete

elementen aanbrengt die op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijn en die zijn hypothetische bewering zou kunnen staven.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoeker laat na de schending van de artikelen 8 en 13 EVRM uiteen te zetten. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en maakt melding van de feitelijke grondslag: verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten: hij heeft geen geldig paspoort met geldig visum. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoeker voorhoudt dat de artikelen 2, 3, 8 en 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden zijn, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is. Immers moet het verzoekschrift luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dergelijke uiteenzetting ontbreekt.

Artikel 2 EVRM luidt:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

b. teneinde van rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

De Raad stelt vast dat verzoeker het recht op leven uit artikel 2 EVRM inroept, maar nalaat aan te tonen op welke manier de bestreden beslissing op zich hem van het leven zou beroven. De loutere bewering dat de terugkeer naar zijn land van herkomst een burgerlijke dood betekent volstaat niet om een schending van artikel 2 EVRM aan te tonen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, stelt verzoeker dat geen rekening wordt gehouden met zijn zieke toestand en wijst hij erop dat een aanvraag tot verblijf op basis van medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is ingediend en het bevel werd genomen alvorens de afwijzing van deze aanvraag aan verzoeker is kenbaar gemaakt. Deze werd afgewezen omdat verzoeker zich in een situatie van overmacht bevond. Derhalve bestaat geen zekerheid dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen in de zin van artikel 3 EVRM.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de gevolgtrekkingen die verzoeker uit de afwijzing van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet afleidt, voortvloeien uit die beslissing, die overigens bij arrest van 21 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is vernietigd. Deze vernietiging heeft tot gevolg dat verzoeker zich opnieuw bevindt in de toestand voor het ongegrond verklaren van zijn aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze vernietiging heeft evenwel niet tot gevolg dat het gegeven bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies hierdoor dient vernietigd te worden. Immers steunt dit bevel op motieven die los staan van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De grief die verzoeker aanvoert betreffende de schending van artikel 3 EVRM die erin bestaat dat niet de eindbeslissing van diens aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewacht, heeft betrekking op de gevolgen van de te nemen beslissing inzake de aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker voorhoudt dat huidig bevel zijn verwijdering naar het land van herkomst tot gevolg heeft, blijkt dit niet uit de bestreden beslissing die enkel een bevel om het grondgebied te verlaten is. Zelfs in de hypothese dat verzoeker zich naar het land van herkomst moet begeven en in de mate dat hij voorhoudt dat een verblijf aldaar een schending van artikel 3 EVRM teweeg brengt, merkt de Raad op dat verzoeker minstens in het kader van huidige procedure dient aan te tonen dat hij een risico loopt in de zin van artikel 3 EVRM. Louter stellen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf is ingediend omwille van medische redenen volstaat niet om de schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. Immers zal verzoeker moeten aantonen dat hij een ziekte heeft die niet behandelbaar is in zijn land van herkomst en dat hij tengevolge van deze ziekte(s) een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Dit klemt nog meer nu de ongegrondverklaring van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter is genomen omdat er geen recente geldige medische attesten zijn voorgelegd. Weliswaar is deze beslissing bij arrest van 21 februari 2012 met nr. 75 550 vernietigd, maar deze vernietiging is uitgesproken omdat de afwijzing enkel was gesteund op het gegeven dat de recente medische attesten uitgingen van een geschorste arts en verzoeker dit niet had kunnen weten en zich in een toestand van onoverkomelijke dwaling bevond.

Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat indien hij aanvoert dat een schending van artikel 3 EVRM voortvloeit uit de huidige bestreden beslissing, hij aan de hand van recente (geldige) medische attesten aannemelijk maakt dat hij een ziekte heeft die kan leiden tot het gegrond verklaren van de aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In casu wordt vastgesteld dat verzoeker nalaat recente gegevens bij te brengen aangaande zijn ziekte en het gebrek aan behandeling daarvan in het land van herkomst. Verzoeker legt geen recent medisch attest voor en/of toont niet aan dat hij de verwerende partij nieuwe medische attesten heeft bezorgd ter vervanging van de attesten opgesteld door de geschorste arts. In casu wordt geen enkel medisch attest bijgebracht. De bewijslast van het aantonen van het bestaan van een ziekte die kan leiden tot het bestaan van een risico in de zin van artikel 3 EVRM berust bij verzoeker, wat in casu in huidige procedure ontbreekt. Gelet op deze vaststelling is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij een bijlage 13quinquies uitreikt, gelet op de afwijzing van verzoekers vraag tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Er dient bijkomend te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036;

RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Voorts wijst de Raad op het volgende:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu beperkt verzoeker zich louter tot het uiten van blote beweringen zonder in het kader van huidig beroep het bestaan van zijn medische aandoeningen aan te tonen hetzij een aanwijzing te geven over de aandoeningen en de onbehandelbaarheid hiervan in het land van herkomst. In casu brengt verzoeker geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij legt niet het minste bewijs neer dat zijn beweringen hieromtrent kan staven. Bovendien verwijst de bestreden beslissing op goede gronden naar de beslissingen die door de asielinstanties zijn genomen.

Voorts blijkt uit de vreemdelingenwet zelf en haar parlementaire voorbereiding dat de begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moeten verbonden worden.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment

of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see *Soering v. the United Kingdom*, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

"4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitzwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd*

Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: *“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”*

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Voor het overige voert verzoeker evenmin argumenten aan die erop wijzen dat de artikelen 1 en 13 van het EVRM geschonden zijn. Gelet op de voorgaande vaststellingen toont verzoeker geen schending van artikel 1 EVRM aan nu hij geen schending heeft aangetoond van andere bepalingen van het EVRM. Bovendien toont verzoeker geen schending van een artikel van het EVRM aan zodat hij de schending van artikel 13 EVRM niet dienstig kan aanvoeren. Immers kan artikel 13 EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232).

Nu verzoeker evenmin aantoonde dat de bestreden beslissing niet wettig is gemotiveerd, reden die hij aanhaalt om de schending van het evenredigheidsbeginsel aan te voeren, toont hij deze schending niet aan. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411), wat zij in casu gedaan heeft.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN